



Шкільна стежина

Щомісячна газета Ємільчинської ЗОШ I-III ступенів №1

Шкільна родина

Випуск №39

28 березня 2013

Ми звично приходимо щодня до школи, кидаємо один одному "Привіт!", ділимося новинами, проблемами, даємо поради. Незабаром лунає дзвінок, і ми поспішаємо до класу.

Наші вчителі—дуже мудрі люди. Від них ми дізнаємося всього того, що буде нам потрібно в житті.

Ми розгортаємо підруч-



ники, географічні карти, зошити і слухаємо дуже уважно. Інколи ми навіть забуваємо про перерву, так нам цікаво.

Шкільних днів у житті учня дуже багато. Декому може здатися, що вони схожі один на одного. Але

це зовсім не так. Кожний день у школі збагачує мене новими знаннями і враженнями. Я хочу, щоб усе моє шкільне життя було таким само цікавим і щасливим. Скільки років ми проводимо у школі! Школа-наш другий дім. І кожен з нас мріє, щоб у цьому домі було тепло і затишно, надійно і спокійно. Цей затишок і створюють учні та вчителі.

Кожного дня школа чекає на нас. Інколи здається, що вона прокидається з приходом школярів. Ось і мої однокласники. Хлопці, звісно, про футбол говорять. А ми, дівчата, теж часу не гаємо—про своє шепочемося.

А от і замисліться: а що ми любимо нашу школу? Дивне питання. Душею розуміємо, а слова-

ми передати дуже важко. Часом думаю: чи скоро вже канікули, а то все уроки та домашні завдання, хочеться відпочити. Найчастіше такі думки бувають наприкінці весни. А потім згадую, як влітку не можу дочекатися початку занять, і починає снитися школа майже кожну ніч. Мабуть, за те я люблю свою школу, що вона для мене близька і рідна. І нехай вчителі інколи "вичитують" нас за пустощі, все одно не можна на них за це ображатися. Звичайно, дуже вже хочеться, щоб наша школа коли-небудь у майбутньому змогла нами пишатися, як ми зараз пишаємося нею.

Левченко Світлана,

7-Б клас



У цьому виданні:

Шкільна родина	1
Іде, іде весна...	1
Успіх	2
Коли ми разом — ми сила!	3
Поезія	3
Наш клас	4

Іде, іде весна...

Ось уже і пройшов березень, але зима не хоче відходити, вона ще морозить своїм снігом, завірюхою, всіх лякає холоднечою. Але сонечко наперекір зимі стало частим гостем на небі, а значить, скоро буде зовсім по-весняному тепло.

Незважаючи на прохолоду, з приходом весни все змінилось: характер в людей змінився, люди стали частіше посміхатись, будувати плани на майбутнє. Вже весело вранці співають пташки, на деревах щебечуть граки, які повернулись до нас з теплих країв. Батьки-

вщина їх манить теплом. День став довшим, а ніч коротшою. І найкраще свято для школярів вже настало — довгоочікувані весняні канікули!!!



Здається, все так швидко йде. Ось нещодавно відсвяткували 8 березня, а тут уже й кінець березня. Не оглянемося — і літо прийде (ми його так чекаємо!!!).

Все ж таки приємно, що прийшла

весна, і ми вже відчуваємо це: як сонячні промені торкаються волосся, як легенький вітерець ніжить наше обличчя. І ми вже так тепло не одягаємось, як це було взимку.

Всі раді приходу весни, хоч і не дуже теплої поки що, але такої довгожданої.

Першого квітня починається остання чверть навчального року. Бажаю всім весняного настрою, теплих та сонячних днів, а також успішного навчання, хороших оцінок у табелях та атестатах.

Волніна Інна, 7-Б клас

Успіх

*Успіх - це не стільки те,
що ми маємо,
скільки те,
ким ми стаємо в результаті.*
Джим Рон

Люди завжди прагнуть стати кращими. Вдосконалення світу разом із модернізацією внутрішнього «Я» нерозривно пов'язані між собою. Шлях, що обирає кожен із нас, ніколи не буде легким, але він того вартий. Життя взагалі достойне найбільшого щастя, що дає нам природа. І питання постає в тому, як ми використовуємо свій єдиний шанс, що залишило після себе такого, що допомогло би дати нове дихання ідеї, задуму, бажанню, навіть не своєму власному. Вибір, який робить людина, не є спонтанним - він завжди породжується внутрішнім поштовхом до чогось величного. Що ж це за відчуття, яке штовхає нас до вдосконалення? Успіх. Тобто бажання досягти мети. А мета і є результатом втілення бажаного. Отже, успіх - це стадія, яка досягається при позитивному виконанні поставленого завдання, але водночас це і каталізатор, що пришвидшує наші дії.

Однак проблема полягає в тому, що кожен бачить успішну діяльність по-своєму: власний бізнес, модельний подіум, п'єдестал політичної слави, злагоджена сім'я, кохана людина... Ряд асоціацій можна продовжувати безкінечно, але це не дає відповіді на питання, що таке успіх. Наука двадцять першого століття теж не має чіткого визначення щодо цього.

Варто зануритись у світ літератури для пошуку істини. Мистецтво слова завжди приховувало у собі відповіді на ті питання, що безкінечно турбують людство, от тільки відшукувати їх не кожен бажає. Доволі складно зрозуміти відразу, що хоче донести своїми рядками до читача автор. Однак,

потрібно спробувати розібратись.

Гортаючи сторінки української прози, не можна не помітити великого обсягу проблем, які постійно порушуються у творах. Політика, історична справедливість, сенс людського буття, вразливі сімейні відносини - все переплітається під пером письменника, зливається в



єдиний вир подій. Ми спостерігаємо за успіхами і невдачами героїв, переживаємо разом з ними, ненавидимо тих, хто намагається завдати шкоди нашому персонажу. Як тільки Григорій Многогрішний виривається з полону поїзда, що віз його на вірну погибель, в нашу душу приходить спокій за теперішнє героя і страх за його майбутнє після втечі в Китай. Коли Чіпка стає на шлях відстоювання справедливості, нас бере гордість за те, що правда перемагає, і водночас огортає смутком, як тільки наші надії рушаються на наступних сторінках, що оповідають про бандитське життя Вареника. Завжди сумно дочитувати книги, розв'язка яких є трагічною, і радісно спостерігати за чудовим фіналом. Варто зазначити те, що кожна книга розкриває перед нами шлях до успіху. Інше питання в тому, що ми вважаємо успіхом. Микола Хвильовий свого часу створив читачеві образ безбожного чекіста, що запродав честь і гідність, розстрілявши найріднішу людину, однак цей «Я» досяг успіху,

як би неординарно це не звучало. Він хотів по головах інших ступити на новий щабель тогочасного комуністичного суспільства, стати таким, яким його виховала система, і досяг свого - життя зробило його відданим сином радянської, далекої від гуманності держави. Однак чи є це тим успіхом, який ми звикли змальовувати у своїх думках? Звичайно, що ні. Забравши життя у найближчої людини, він позбавив себе того каталізатора, що сприяв його успіху із самого дитинства. Людина без підтримки ближнього оступається значно частіше, ніж та, що має можливість звернутись за порадою.

Як і наука, жодна книга не дасть читачеві відповіді на питання про природу походження успіху. Проте неможливо не звернути увагу на те, що митець також є людиною, яка має власні цінності. Кожна нова книжка підштовхує мене до висновку, що життєвий шлях має свій світанок і захід, а відрізок між цими двома точками є тим фундаментом, який дозволяє нам успішно реалізувати самих себе, щоби у вічності ми, поставши перед вищим судом грішних та праведних, могли, обернувшись назад, сказати: «Мені нема чого тут втрачати, тому що все найкраще я залишила там, на землі».

Важко судити про життєвий успіх у свої сімнадцять років, адже зараз у мене є все необхідне: батьки, друзі, радість, бажання творити на благо цьому світові, віддати частину себе для кращого майбутнього. Я вважаю себе успішною людиною, адже маю можливість жити. На даний момент це найбільша цінність, вище досягнення для людини, якого варто прагнути. Однак треба уміти прожити його достойно, що я і намагаюсь зробити.

Чиж Катя, 11-Б клас

Коли ми разом — ми сила!

Якщо вчитель поєднує у собі любов до справи і до учня, він досконалий учитель.

Л. Толстой

Нещодавно відбулася зустріч психолога школи Матяш Марини Андріївни з учителями початкових класів у вигляді тренінгу, який мав назву „Пізнати себе”.

Кожна людина іноді ставить собі запитання: чому потрібно

керувати своїми почуттями та вчинками, як навчитися керувати собою?



вони перетворювались на людей ще більш творчих, неординарних, цікавих як особистість. Кожен учасник тренінгу створив свій власний герб, на якому було зображене досягнення, мета, девіз у житті. Познайомились із терміном “вигорання”. Хоч це слово і не вживається часто серед педагогів, замість нього ми говоримо іншими словами: стрес, емоційні розлади, перевтома, криза, “вже більше не можу” - але це все і є синдром вигорання.

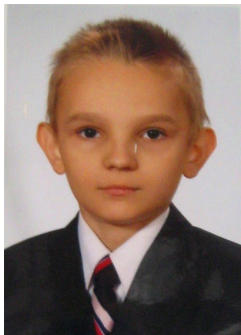
Цікаво було довідатися нашим початківцям про свій творчий потенціал. Тому, на мою думку, такі зустрічі-тренінги приносять не тільки задоволення, але й корисні поради.

Психолог М.А.Матяш

Наша робота розпочалася із вправи-привітання „Презентація свого “Я”, метою якої було поглиблення знайомства, створення атмосфери довіри та позитивного емоційного клімату. Коли педагоги називали своє ім'я і давали характеристику самого себе,



До 90-річчя створення Ємільчинського району



У 5-А класі нашої школи навчається Шиманський Олексій, розумний і творчий учень. Він любить читати, пише сам вірші та казки. Любить свою родину та рідний край. Сьогодні ми пропонуємо вашій увазі вірші Олексія, присвячені

нашій Малій Батьківщині.





Тихо плине тут Уборть медова,
І замріяні верби стоять,
Люди щирі, прості і чудові.
І тополі на вітрі тремтять.

Мово моя рідна, мово солов'їна,
Кольорова стрічка у пісень вінках.
Край наш неповторний, рідна Україна,
Розквітай під сонцем і живи в віках!

Чув тебе я, мово, в шелестінні жита,
В кетягах калини, в криках журавлів.
Тихий мій куточок, де так люблю жити,
Де світанок сонця вперше я зустрів.

Чув мамину пісню, що мені співала
Про козацьку славу, про зелений ліс.
Наче рушниками долю вистеляла,
Щоб на все життя я з гідністю проніс!

Тут коріння моє, і моя вся родина,
Тут родився я, тут і живу.
Цей куточок малий—це моя Україна,
Хоч іще я малий—щирим серцем люблю.

Хочу вивчити все ще не вивчене,
Чути пісню, і спів солов'я.
Я люблю тебе, рідне Ємільчине,
Батьківщино, колыско моя!

Шиманський Олексій, 5-А клас

Наш клас

В нас веселий, дружний клас,
Більше хлопців серед нас.
Ми дотепні, жваві, милі.
Не секрет - не знаєм міри.

Оцінки гарні заробляєм,
Вчимося краще ми за всіх,
Хоч зауважень багато маєм,
Але все знаємо про всіх.

Є талантів в нас багато:
Більшість вміє малювати,
Хтось танцює, а хтось грає,
А хтось віршики складає.

Дівчатка в нас, мов леді,
Красиві, просто "клас".
Як на фортепіано грають,
Заслухаєшся враз.

Ну а хлопці в нас-орли,
Бо спортсмени всі вони.
Рівних їм нема у школі.
Джентельмени всі та й годі.

В галстуках й костюмах,
Наче на підбір.
Ось такий у нас розмах,
Аж милує зір!

І рок-групу маємо
В класі ми свою,
І пісні співаємо
Про школу й про весну.

Хай летить над Україною
Пісня наша голосна
Над полями над нивою.
Ось така ми дівтора!



Завжди перші!!!



Спілкуйтеся з нами:

E-mail: emschool_1@ukr.net

Шкільний сайт:

www.emschool1.at.ua



Над випуском працювали:

учасники курсів "Практичної журналістики" (керівник Палько Наталія Миколаївна) та "Основи створення друкованих видань та їх дизайн" (керівник Філоненко Катерина Володимирівна), учні 8-А класу (класний керівник Арештович Олена Володимирівна)

Головні редактори: Палько Олександр, Савчук Софія

Художні редактори: Богдан Марина, Котвицька Ірина, Горбатюк Альона

Журналісти: Левченко Світлана, Волніна Інна, Чиж Катерина.

Учні 8-А класу